

Destí infaust

Aquell dijous no em tocava treballar, sóc criminòloga, i vaig aprofitar per anar al mercat setmanal de Calonge, després de deixar la nena al Pere Rosselló i abans que caigués el xàfec previst. Mentre comprava a la parada de fruites i verdures vam sentir un crit que provenia de la plaça de la Concòrdia. Li vaig dir a la fruitera que em guardes la compra, ja que aniria a veure què passava i avises a la Policia Local que són al costat. Al mateix temps que baixava corrents les escales, vaig veure quatre persones al voltant d'una noia inconscient a terra. Vaig trucar a l'ambulància i tot seguit a les meves companyes que estaven de guàrdia. En acostar-m'hi, vaig poder observar que la noia presentava una ferida per arma blanca i estava envoltada per una bassa de sang. Li vaig prendre el pols, però no en tenia, tot i que encara mantenia el cos calent. Per tant, el que ho havia fet, no estava molt lluny. Les vianants es començaven a multiplicar. Algunes fins i tot, ja m'estaven donant dades de qui era la noia i els possibles sospitosos. En aquell moment va baixar la policia local que se'n va encarregar d'acordonar tota la zona i treure la gent de la plaça. Seguidament va arribar l'ambulància i les meves companyes. Les sanitàries no van poder fer res per salvar la vida d'aquella noia. Van certificar la mort i van trucar a la jutge de guàrdia perquè s'encarregués de l'aixecament del cadàver, i a la família per comunicar-los la situació. Tot seguit ens vam posar a treballar en la investigació per localitzar a la persona autora dels fets. La víctima, Marta, es tractava d'una noia de vint anys que vivia en la zona del Carrefour de Sant Antoni. Estudiava un grau d'Hostaleria i Turisme, però quan no tenia classes treballava en una parada del mercat de venda de formatges i embotits, amb una altra noia i la propietària, la Neus. Ella ens va comentar que era una pena el que acabava de passar, ja que, es quedava sense la millor treballadora. La companya de la víctima, la Cris, era tot el contrari. Li donava feina perquè coneixia a la seva mare i li feia com a favor. La Cris és una persona insegura, que sempre estava enfadada i envejava tot el que tenien els altres, que havia tingut problemes familiars i que la seva vida no havia sigut gens fàcil. Mentrestant, les enraonies de la gent deien que la víctima sortia amb un tal Albert, un noi més gran que ella, que treballava de cambrer en un bar de Sant Antoni, que feia poc que anaven junts i que sempre estaven discutint. També, que feia un parell d'anys enrere que va sortir amb un altre noi, en Carles, però que s'ho van deixar perquè ell era molt gelós i encara l'assetjava. De qualsevol manera, hi havia molta xafarderia del públic, però havíem de contrastar les informacions per poder saber, qui era l'autor del delictes? Ens vam posar a tirar dels fils. Vam acordar amb l'equip de treball que aniríem a acarar les referències que ens havien donat, i a última hora del dia

quedàvem a l'oficina per reunir-nos, analitzar les investigacions i formar el perfil. Quan ens vam trobar, vam posar en comú totes les dades que havíem recollit en els diferents llocs i dels diferents informants. La persona que buscàvem es tractava d'algú prop de l'entorn de la víctima, possiblement narcisista i que sàpiga dir mentides. També es podria caracteritzar per absència de sentiments de culpa, irresponsabilitat amb les obligacions i problemes de conducta. Però, que significava la víctima per a l'assassí? Els sospitosos que havíem investigat, l'Albert i en Carles, els descartaven perquè els dos tenien quartada. En el moment dels fets es trobaven amb altres persones. Així, havíem de repassar la investigació criminal. Aquesta ens deia que es tractava d'una persona amb sentiments d'inferioritat, baixa autoestima i patologia psicològica. De cop, vaig recordar un comentari de la Neus, la propietària de la parada del mercat on treballava la Marta, que la Cris sempre tenia enveja del que tenien els altres. La Marta, provenia d'una família estable. La Cris, no havia tingut una bona infància. La Marta, estudiava, treballava, tenia relacions socials amb les quals sortia i es divertia. La Cris, va deixar d'estudiar a setze anys, no volia treballar, anava obligada per la seva mare, no es relacionava amb la gent i tenia antecedents per robatori. A més, habitualment patia ansietat i altres trastorns que no havien sigut tractats. No era concloent, però la vam anar a buscar per interrogar-la. Quan li vam preguntar que va passar aquell matí de dijous, ens va dir que la Marta tenia tot allò que ella sempre havia volgut. Una vida feliç, amb gent que l'estimava i una feina on la volien. A ella no. Ens va explicar que la Neus els havia dit a ella i a la Marta, que havia baixat la feina i que hauria de prescindir d'una d'elles perquè no es podia permetre mantenir a les dues. Llavors aquell matí, quan la Marta va anar a buscar l'impermeable al cotxe, ella va agafar el ganivet més afilat de la parada i quan passava per la plaça, li va clavar deixant-la en el terra. Si havia alguna possibilitat de millorar la vida de la Cris, aquest fet l'acabava de tirar per la borda. Aquest acte li suposava uns quants anys a la presó. I, el més trist era, que quan la Neus ens va dir que la Marta era la millor treballadora que tenia, també ens va dir que es quedaria sense ella perquè venia època d'exàmens i havia d'estudiar, per la qual cosa havia decidit quedar-se amb la Cris, amb la intenció d'ensenyar-la tant en el servei dels productes, com en l'atenció a la gent.